

jaký vyplývá z obdobného rčení v § 5 odst. 1 resp. 5 cit. zák. a nutno zahrnouti do počtu tohoto toliko školou povinné děti čsl. stát. občanů, kteří bydlí trvale v obci školní. Že tomu tak, vysvítá dále i z úvahy, že zákonodárce, upraviv v § 7 odst. 2 cit. zák. otázku přípustnosti zrušení třídy, odvolal se sice na § 5 cit. zák., neodchýlil se však, pokud jde o podmínku určitého počtu dětí od obratu voleného v paragrafu tom a neuvedl blíže, ke kterým dětem sluší v této relaci přihlížeti, což by byl jistě učinil, kdyby byl chtěl, aby byly do počtu 60 dítek zahrnuty jiné děti, než o kterých jest řeč v § 5 zák. toho. A správnost předeslaného výkladu potvrzuje konečně i skutečnost, že by se při opačném názoru musilo přihlížeti při zrušování tříd — ač zákon sám rozdílu nečiní — k dětem, které při zřizování tříd nepadají na váhu a že by se tak prohlubovalo omezení školské správy ve příčině přípustnosti rušení tříd přes hranice, které mu dal zákon sám.

Ze všeho toho vysvítá, že také při rušení tříd na ob. škole nár. možno zahrnouti do počtu dítek, které podle vůle zákona jsou směrodatny pro otázku přípustnosti opatření takového, jenom školou povinné dítky čsl. stát. občanů, kteří mají v obci školní trvalé bydliště a že jest opačný názor stížnosti právně mylný a v rozporu se zákonem.

A ježto konečně děti předčasně do školy přijaté nelze považovati vzhledem na jasné znění § 11 cit. zák. za děti školou povinné, není ani poslední námitka stížnosti opodstatněna a neporušilo nař. rozhodnutí zákon, když při rozhodování o tom, lze-li na škole v U. zrušiti jednu třídu postupnou, nepřihlédlo k dětem předčasně do školy přijatým, t. j. k těm dětem, které dovršily šestý rok věku v době od 1. září 1924 do 31. prosince 1924.

Že by spojení prvé a druhé třídy odporovalo platným předpisům, stížnost netvrdí a nemusil se proto nss otázkou touto v přítomném sporu zabývati.

Č. 6120.

Jazykové právo. — Samospráva obecní: I. * Dožádání soudu ve věci poručenské řízené obcí jest podáním podle § 3 jaz. zák. — II. * Dožádání soudu ve věci poručenské řízené obcí jest obec povinna vyřídit aspoň formálně, třeba má za to, že není povinna vyhověti dožádání soudu meritorně.

(Nález ze dne 3. prosince 1926 č. 24.612/25.)

V ě c: Městys T. proti ministerstvu vnitra o jazykové právo.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Stěžující si obec vrátila dvakrát okr. soudu v L. česky psaný přípis jeho z 15. září 1924, kterýmž od ní žádal sdělení v jakési poručenské věci, s tím, že žádá překlad do němčiny. K dozorčí stížnosti jmenovaného okr. soudu, podané u osp-é v B., bylo v cestě instanční, posléze nař. rozhodnutím uznáno, že stěžující si obec jest podle § 3 jaz. zák. povinna shora uvedený český přípis přijmouti a vyřídit.

Stížnost do rozhodnutí toho podaná namítá, že nepřijatým přípisem žádal na ní okr. soud v L. právní pomoc, k jejímuž poskytnutí nebyla obec po zákonu vůbec povinna, a že proto byla oprávněna dožádání to nechatí vůbec nevyřízené, ať bylo vyhotoveno v jakémkoli jazyku.

Námitku tu neshledal nss důvodnou.

V čl. VI. říš. zákona obecního z 5. března 1862 č. 18 ř. z. a stejně v § 29 ob. zř. česk. se praví, že přenesená působnost obcí, t. j. povinnost obcí přičiňovati se spolu k účelům veř. správy, vyměřuje se zákony obecnými a v mezích zákonů obecných zákony zemskými. Jest pravda, že tímto ustanovením nebyla obcím uložena povinnost vyhověti meritorně vždy a každému dožádání úřadů veř. správy za poskytnutí právní pomoci, naopak že povinnost tato stihá obec jen tam, kde to v zákonech jiných speciálně jest ustanoveno; přece však vysloveno tu zásadně, že obec jest orgánem, jenž úřadům veř. správy jest povinen právní pomoc poskytovat. Z tohoto postavení obce však plyne, že tam, kde úřad veř. správy obrátí se na ni se žádostí, jež formou svou a obsahem jeví se jako dožádání o právní pomoc, obec není oprávněna žádost takovou ani nepřijati a vrátiti, ani třeba přijatou ponechati vůbec nezodpověděnu, nýbrž že jest povinna, zkoumati ji a dle obsahu buď si ji meritorně vyřídit, nebo úřadu dožadujícímu ji vrátiti se sdělením důvodu, pro který neuznává se povinnou požadovanou právní pomoc poskytnouti.

Takovýmto důvodem pro odepření právní pomoci nemůže obci býti okolnost, že úřad obrátí se na ni se žádostí, sepsanou v jazyku státním, a to ani v tom případě, jde-li o obec s německým obyvatelstvem, neboť s hlediska obce jako orgánu dožádaného o právní pomoc má žádost taková povahu podání ve smyslu § 3 jaz. zák., a podání učiněná v jazyku čsl. ať ústně nebo písemně, jsou podle tohoto ustanovení veškeré samosprávné úřady ve státě, tedy i obce, povinny přijímati a vyřizovati. Tímto předpisem zákon zřejmě vyslovil, že jazyková kvalifikace takových podání nemá na povinnost obcí vyřizovati podání k nim došla žádného vlivu, a to ani po stránce věcné, ani formální.

S hlediska tohoto právního názoru bylo tedy právem uznáno, že stěžující si obec byla povinna dožádání okr. soudu přijati a je vyřídit, pročť slušelo stížnost její zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 6121.

Vojenské věci: * Dle předpisu 5. odst. § 56 ubytovacího zákona z 11. června 1879 č. 93 ř. z. ve znění zák. z 25. června 1895 č. 100 ř. z. nelze žádati náhradu škody a ušlého zisku z důvodu zabránění místností k účelům ubytovacím.

(Nález ze dne 3. prosince 1926 č. 3187.)

Věc: Dr. Jaroslav L. v K. proti ministerstvu národní obrany o náhradu škody vzniklé ubytováním vojska.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.